

Arrest

nr. 117 776 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2013 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 20 november 1983 te Luanda en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Bakongo.

In 2012 werd u lid van een groep jonge revolutionairen. De groep had wekelijkse vergaderingen en organiseerde verschillende manifestaties. Jullie besloten om op 7 juni 2012 een manifestatie te houden tegen de regering. De ontmoetingsplaats voor de manifestatie was Largo de Maianga – 1e de Maio, maar toen jullie er aankwamen zagen jullie dat oud-strijders die dag ook een manifestatie hielden. Jullie besloten om samen met de oud strijders te manifesteren. De Polícia de Intervenção Rápida (hierna PIR), de geheime politie en de militaire politie grepen in en u werd – met een twintigtal andere demonstranten – gearresteerd. U zat twee dagen opgesloten in het politiekantoor aan kerkhof Santana. Na twee dagen werd u met de andere arrestanten naar de Comarca gevangenis gebracht. Op 20 maart 2013 kwamen agenten jullie om 20 uur ophalen om naar de rechtbank te gaan. Jullie vreesden dat ze jullie gingen doden en toen jullie merkten dat de chauffeur richting Viana reed en niet richting de rechtbank greep één van de medegevangenen de chauffeur vast. Een agent schoot – naast een medegevangene – op de chauffeur en de auto belandde tegen een verlichtingspaal. Jullie overmeesterden de agent en vluchtten. De agent schoot op jullie, maar u ontsnapte en vluchtte tot bij uw vriend (M.). Hij gaf u onderdak en u vertelde hem alles. Hij zei dat u veilig was bij hem en u best niet buiten kwam. U bleef drie maanden in zijn huis. Hij contacteerde een vriend en samen met die vriend nam u op 11 juni 2013 het vliegtuig naar België. Op 13 juni 2013 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid die u zoekt omwille van uw deelname aan een manifestatie op 7 juni 2012, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw lidmaatschap van- én uw betrokkenheid bij de groep 'jonge revolutionairen' niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat u in 2009 de groep 'jonge revolutionairen' ontstond en dat u in 2012 lid werd van deze groep (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd om de namen te geven van de mensen die met de groep begonnen in 2009, gaf u aan dat dit Rasta, Janaia, João, Berda en Ropsom waren. Toen u gevraagd werd de volledige namen van de mensen die met de groep 'jonge revolutionairen' begonnen in 2009, gaf u aan hen enkel te kennen onder die naam (gehoor CGVS, p.6). Verder gaf u aan dat de groep 'jonge revolutionairen' bestaat uit een twintigtal jongeren die zich verzetten tegen de regering. Toen u gevraagd werd om de namen van de twintigtal leden van de groep te geven, ontweek u de vraag door te stellen dat u ze niet allemaal te kent en u de namen van de mensen met wie u omging, gaf. Later gaf u aan geen andere namen van leden te kennen (gehoor CGVS, p.6). Dat u enkel de voornamen van de oprichters van de groep 'jonge revolutionairen' kan geven en de volledige namen niet kent én u de namen van de andere vijftien leden van de groep totaal niet kent is des te frappanter, daar u aangaf dat de groep 'jonge revolutionairen' elke maandag vergaderde en dat die vergaderingen met de voltallige groep waren (gehoor CGVS, p.7). Toen u verder gevraagd werd welke activiteiten de 'jonge revolutionairen' deden sinds hun oprichting in 2009, gaf u aan dat ze verschillende manifestaties organiseerden (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd hoeveel manifestaties de groep 'jonge revolutionairen' reeds organiseerden, ontweek u de vraag door te stellen dat u deelnam aan twee manifestaties. Toen de vraag herhaald werd en u concreet gevraagd werd om de manifestaties aan te geven die de groep 'jonge revolutionairen' organiseerde sinds 2009 voor u lid was, gaf u ontwijkend aan dat u de data van de manifestaties niet kent, maar ze er wel over spraken in de groep (gehoor CGVS, p.7).

Bovenstaande veelvuldige en grove onwetendheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het feit dat u daadwerkelijk een actief lid was van de groep 'jonge revolutionairen' en bijgevolg de beweerde vervolging die u omwille van uw activiteiten voor de groep 'jonge revolutionairen' onderging.

Verder dient te worden vastgesteld dat u uw beweerde opsluiting van 7 juni 2012 tot 20 maart 2013 niet aannemelijk kunt maken.

U verklaarde dat u op de manifestatie van 7 juni 2012 samen met een twintigtal andere demonstranten gearresteerd werd en u eerst twee dagen opgesloten zat in het politiekantoor aan het kerkhof Santana en u vervolgens met de andere arrestanten negen maanden in de gevangenis van

Comarca zat (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd met hoeveel mensen u in de cel in de gevangenis van Comarca zat, gaf u aan dat u er met meer dan 15 mensen zat en dat ze allemaal op verschillende momenten en plaatsen tijdens de manifestatie (van 7 juni 2012) werden opgepakt (gehoor CGVS, p.13-14). Toen u gevraagd werd of mensen die tijdens de manifestatie werden opgepakt vrijgelaten werden, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd de namen van uw 15 celgenoten te geven, gaf u aan niet alle namen te kennen. U gaf aan dat u maar één naam vernam, namelijk Fiston, en dat dit de enige persoon is met wie u sprak in de cel (gehoor CGVS, p.14). Toen u daarop gevraagd werd of u de namen van de andere celgenoten niet kent, gaf u aan de namen niet te kennen. Later gaf u aan dat jullie de hele tijd samen waren en bijnamen werden gegeven zoals 'Peraleque' en 'grote man' (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd de volledige naam van Fiston te geven, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd waar Fiston vandaan kwam, gaf u aanvankelijk vaag aan dat hij van Angola kwam, maar toen u gevraagd werd te verduidelijken vanwaar hij afkomstig was, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd waar Fiston gearresteerd werd, ontweek u de vraag door te stellen dat jullie samen in de cel zaten. Toen de vraag herhaald werd, gaf u vaag aan dat hij ook tijdens de manifestatie gearresteerd werd. Toen u een derde maal gevraagd werd waar Fiston juist gearresteerd werd, herhaalde u uw antwoord en gaf u aan dat u hem in het politiebureau ontmoette (gehoor CGVS, p.14-15). Toen u gevraagd werd om over Fiston te vertellen, gaf u aan niets over hem te weten (gehoor CGVS, p.15). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u negen maanden met hem in de cel zat en hij de persoon was met wie u sprak in de cel en u opnieuw vroeg om over Fiston te vertellen, gaf u vaag aan dat hij een jongere is die tegen het regime is, maar jullie niet over het privé leven spraken en iedereen tot god bad (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd wat u gedurende negen maanden deed in de gevangenis, gaf u aan dat u er zat, stond en een beetje sliep. U gaf aan dat u er verder niets deed en dat de geheime dienst elke avond langs kwam om jullie in het oog te houden (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd namen van bewakers te geven, gaf u aan geen contact te hebben met hen. Evenmin kon u namen van mensen van de geheime dienst noemen, omdat ze geheime politie zijn en hun naam niet geven (gehoor CGVS, p.16). Verder gaf u aan dat op 20 maart 2013 agenten u en negen andere celgenoten ophaalden om naar de rechtbank te gaan en dat jullie in één wagen werden gestopt. Toen u gevraagd werd wie de negen andere celgenoten waren die in uw wagen zaten, gaf u aan dat jullie met velen waren en u de namen niet kent (gehoor CGVS, p.9 en p.16).

Verder gaf u aan dat één van de medegevangenen de chauffeur vastgreep (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd wie de chauffeur vastgreep, gaf u aan dat het een vriend van u was die in de cel zat. Toen u gevraagd werd de naam van uw vriend te geven die de chauffeur vastgreep, gaf u aan zijn naam niet te kennen (gehoor CGVS, p.16).

Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van negen maanden, te meer daar uw beweerde detentie een element is dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u dit nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om een ingrijpende gebeurtenis die geacht mag worden in uw geheugen te zijn gegrift. **Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielrelaas.** Het argument dat jullie niet over het privé leven spraken en iedereen tot god bad kan geen verantwoording bieden voor de vele vage, incoherente verklaringen en onwetendheden omtrent uw detentieperiode.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij kan geen vrede nemen met de karige motivering van de bestreden beslissing en stelt voldoende elementen te hebben aangehaald om zijn vrees aannemelijk te maken.

Volgens verzoeker worden ten onrechte zijn lidmaatschap en activiteiten binnen de groep jonge revolutionairen betwist. Hij schetst de omstandigheden die leidden tot zijn toetreding tot deze groep, die hij omschrijft als een *“hechte groep gelijkgezinde jongeren”* en betoogt dat het niet ernstig is dat hem wordt verweten dat hij de volledige namen niet kent van alle twintig leden, en dit omdat het een apolitieke en informele groep was, omdat hij de gangbare namen van de oprichters noemde, omdat het in Angola niet gebruikelijk is om, zoals in het Westen, volledige namen te noemen of vragen en omdat de activiteiten van de groep gevaarlijk waren, zodat het niet uitgesloten is dat vele revolutionairen andere namen gebruikten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geeft bovendien de reden niet waarom het niet vermelden van alle namen en toenames leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers lidmaatschap en activiteiten.

Hetzelfde kan worden gezegd over de manifestaties die de groep organiseerde. Hij vervoegde de groep pas in 2012 en vernam slechts zijdelings dat zij manifestaties organiseerde. Nooit werd hun aantal of frequentie vermeld. Het is niet verwonderlijk dat verzoeker niet dienstig kon antwoorden op de vragen, *“terwijl hij wel alle details in verband met de twee manifestaties waarin hij deelnam heeft uiteengezet”*.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn detentie. Het CGVS beperkt zich tot het stellen van onbeduidende vragen die geen licht werpen op zijn vrees. Het is onmogelijk om alle namen van zijn medegevangenen te noemen en dit is niet relevant. Verzoeker verklaarde wel dat hij praatte met Filston. Hij weet niet of dit diens werkelijke naam was en kan geen details geven over diens privéleven gelet op de omstandigheden van hun opsluiting. Het is absurd te verwachten dat verzoeker de namen van bewakers en leden van de geheime politie kent. Het CGVS hamert ook op onverklaarbare wijze op de naam van de medegevangene die de chauffeur overmeesterde.

Verzoeker stelt dat hem het gebrek aan documenten niet kan worden verweten nu hij zijn identiteitsdocumenten achterliet in Angola en zijn paspoort door de smokkelaar werd ingehouden.

De bestreden beslissing is volgens verzoeker aldus niet adequaat gemotiveerd daar teveel nadruk wordt gelegd op namen en feiten en onvoldoende aandacht wordt geschonken aan zijn vrees.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij tracht dit ten onrechte te vergoelijken. Uit zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij niet de minste poging heeft ondernomen om deze stukken te bekomen gedurende de periode van meer dan twee maanden tussen zijn ontsnapping en het ogenblik waarop hij het land verliet (administratief dossier, stuk 4, p.7). Bovendien beschikt hij nog over familie in Angola doch gaf hij aan sedert hij in België is met niemand in Angola nog contact te hebben gehad en blijkt uit zijn verklaringen in dit kader dat hij daartoe evenmin ernstige en aanhoudende pogingen ondernam (*ibid.*, p.5). Niet enkel liet hij op deze wijze na om te trachten identiteitsbewijzen te bekomen, doch tevens liet hij zo na om zich te informeren omtrent zijn voorgehouden problemen. Dergelijke houding getuigt van een gebrek aan interesse voor deze problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling de nodige pogingen onderneemt om zich op de hoogte te stellen omtrent de evolutie van zijn problemen en de situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt evenmin ook maar enig begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en des te meer klemmt daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij de volledige naam van de vriend die zijn reis regelde niet verstrekken en wist hij niet hoeveel voor zijn reis zou zijn betaald. De naam van de smokkelaar die hem vergezelde gedurende zijn reis wist hij evenmin. Ook de vliegtuigmaatschappij waarmee hij zou hebben gereisd kon hij niet geven. In welk Afrikaans land hij een tussenlanding maakte bleek hij evenmin met zekerheid te kunnen zeggen. Voorts bleek hij niet zeker te weten welke documenten voor zijn reis werden gebruikt, noch of het al dan niet zijn naam en foto waren die in deze documenten werden opgenomen (*ibid.*, p.8-9; stuk 11, verklaring, nr.35-36).

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag op het gegeven dat hij zou hebben behoord tot een groep jonge revolutionairen en dat hij, wanneer hij in deze hoedanigheid deelnam aan een manifestatie op 7 juni 2012, werd gearresteerd en gedetineerd. Dient echter te worden opgemerkt dat hij, daar waar hij in de vragenlijst van het CGVS weliswaar melding maakte van zijn deelname aan voormelde manifestatie en van zijn arrestatie en detentie, zijn behoren tot een groep jonge revolutionairen hierin nergens heeft vermeld en hiervan evenmin melding maakte wanneer werd gevraagd of hij actief was in een organisatie, vereniging of partij (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.4). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel gegeven als het behoren tot een groep jonge revolutionairen hierin zou hebben vermeld.

Verzoeker legde, blijkens de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald, bovendien uitermate vage verklaringen af omtrent de groep jonge revolutionairen waarvan hij deel zou hebben uitgemaakt, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor deze groep volledig ondermijnt. Hij bleek van geen van de vijf personen die volgens hem de groep oprichtten de volledige naam te kunnen geven en van de overige leden van de groep van een twintigtal jongeren kon hij evenmin namen geven. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat het in Angola niet gebruikelijk is om volledige namen te noemen of vragen, dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft en dat hij deze op generlei wijze staft of onderbouwt. Dat een aantal van de revolutionairen mogelijk een valse naam gebruikten ingevolge het gevaar dat hun activiteiten met zich meebracht kan verzoekers onwetendheid evenmin verklaren nu, zo deze louter hypothetische bewering al zou berusten op de waarheid, dit er geen afbreuk aan doet dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij deze namen dan zou kennen. Verzoeker houdt aldus ten onrechte voor dat het onredelijk is om te verwachten dat hij de namen van de leden van zijn groep kent. Gezien hij zijn lidmaatschap van en activiteiten voor deze groep zelf aanhaalt als basis voor zijn relaas, kon dit wel degelijk van hem worden verwacht, te meer daar hij deze groep in zijn verzoekschrift zelf omschrijft als zijnde een “*hechte groep*”

gelijkgezinde jongeren" en daar uit zijn verklaringen bij het CGVS, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij iedere week en met de voltallige groep zouden hebben vergaderd.

Voorts blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen dat verzoeker een uiterst gebrekkige kennis vertoonde inzake de activiteiten die de groep zou hebben gevoerd. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd alvorens toe te treden of dat hij hierin minstens enige interesse zou hebben vertoond na zijn toetreding. Bovendien kan hij niet worden gevolgd waar hij op heden tracht te laten uitschijnen dat hem hierover nooit voldoende informatie zou zijn verstrekt. Bij het CGVS verklaarde hij immers dat er wel degelijk over de manifestaties werd gesproken doch stelde hij dat het moeilijk was om de data te onthouden (administratief dossier, stuk 4, p.7).

In tegenstelling met wat verzoeker aanvoert, met name dat hij *"wel alle details in verband met de twee manifestaties waarin hij deelnam heeft uiteengezet"*, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij zijn deelname aan deze twee manifestaties in het geheel niet aannemelijk maakt.

Wat betreft de manifestatie rond Brigadeiro 10 pacotes, bleek hij niet in staat te preciseren wanneer deze plaatsvond. Daarenboven is het uiterst bevreemdend en doet het op frappante wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat verzoeker in dit kader stelde dat deze manifestatie mogelijk plaatsvond *"2012 of begin 2013"*, zich afvroeg: *"Was het november? Ik weet het niet meer"* en stelde dat dit was *"tussen 2012 en 2013"* (*ibid.*, p.10). Deze verklaringen kunnen immers totaal niet worden gerijmd met de bewering dat hij tijdens een demonstratie op 6 juli 2012 zou zijn gearresteerd en vervolgens gedurende negen maanden en tot in maart 2013 zou zijn gedetineerd (*ibid.*, p.9-10).

Bovendien slaagt verzoeker er niet in zijn deelname aan de manifestatie van 6 juli 2012 aannemelijk te maken. Hij legde ook hierover namelijk uiterst vage verklaringen af. Hij wist niet door wie de manifestatie werd georganiseerd of wie er een toespraak hield. Tevens beweerde hij enerzijds dat er gewonden vielen doch kon hij anderzijds niet aangeven hoeveel en kon hij geen van hen bij naam noemen. Of er al dan niet doden vielen die dag, wist hij evenmin. Voorts kon hij niet aangeven hoelang de manifestatie duurde (*ibid.*, p.11-13). Daar deze manifestatie het kernelement betreft in zijn relaas, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich hierover toch enigszins zou hebben geïnformeerd, minstens in het kader van onderhavige asielaanvraag.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij uiterst vage verklaringen aflegde over (de namen van) zijn medegegetineerden, uitermate vaag bleef over de enige persoon met wie hij beweerde in de gevangenis te hebben gesproken en niet-doorleefde verklaringen aflegde over hetgeen hij aldaar gedurende negen maanden deed. Verzoeker tracht dit ten onrechte te wijten aan de omstandigheden van zijn opsluiting, te minimaliseren en af te doen als onbeduidend en niet-relevant. Het is geenszins onredelijk om te verwachten dat iemand die beweert gedurende negen maanden te zijn opgesloten in een cel met een vijftiental andere personen, aan deze detentieperiode preciezere herinneringen overhoudt en hierover doorleefdere verklaringen kan afleggen. Bovendien kon verzoeker de naam niet geven van de medegevangene die de chauffeur overmeesterde en die hij nochtans omschreef als een vriend van hem die in de cel zat.

Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin hij zou zijn ontsnapt. Daar waar hij beweerde dat eerst een andere groep gevangenen werd weggebracht, stelde hij aanvankelijk eenduidig dat deze groep op 20 maart 2013 werd weggebracht en dat ook hij zou zijn weggebracht *"Diezelfde 20/3/2013"*. Even verder wijzigde hij deze verklaringen echter en beweerde hij dat de eerste groep werd weggebracht op 10 maart 2013 en dat hij aldus niet diezelfde dag doch tien dagen later werd weggebracht (*ibid.*, p.14).

De voormelde vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers beweerde asielrelaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS